

Josh

Eerste druk, oktober 2012
© 2012 Wendeline Durieux
www.bruinbrood.com

Coverfoto: W. van der Steen-Weber

ISBN: 978-90-484-2680-5
NUR: 707

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of veeleelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

JOSH

WENDELINÉ
DURIEUX

Josh

Een wandeling door het heilige land

Voor Dick,
die het nooit met me eens is
maar altijd achter me staat.

Voorwoord

Hoewel ik al een poosje rond liep met de boodschap van dit boek in mijn hart wist ik niet hoe ik er vorm aan moest geven.

Tot ik 'De Uitnodiging' van W. Paul Young las. Vanaf dat moment wist ik op welke manier ik mijn diepe overtuiging het beste kon verwoorden. Natuurlijk ben ik me er van bewust, dat mijn kennis onvolkomen is. Alleen Jezus is de volle waarheid! Maar zoals ik hem heb leren kennen als mijn vriend, zo wil ik hem aan jou bekend maken!

Mijn dank gaat allereerst uit naar mijn vader. Hij heeft mij liefde voor Israël bijgebracht en verlangend gemaakt naar alle gedeelten uit de Bijbel die te maken hebben met de toekomstverwachting. Na iedere warme maaltijd las hij ons voor uit de profetieën van Jesaja, Daniël, Ezechiël of de Psalmen. Hij is nu bij de Heer en is overgegaan van geloof in aanschouwen!

Verder dank ik mijn man en kinderen. Soms verschillen we in beleving en inzicht, toch zijn we diep met elkaar verbonden. Hun opmerkingen hebben het boek completer gemaakt.

Echte vrienden hebben hun mening gegeven. Soms heb ik daar wat mee gedaan, andere keren bleef ik bij mijn eigen verhaal. Maar in alle gevallen was er waardering en respect. Dank daarvoor!

Hoewel het hele boek fictie is, zijn de meeste uitspraken van 'Josh' bijna letterlijk terug te vinden in het Woord.

Wie ooit een rondreis door Israël heeft gemaakt zal op iedere bladzijde een moment van herkenning ervaren. Wie nog nooit in het beloofde land is geweest zal er, na het lezen van dit boek, vast en zeker naar toe willen.

Voor u ligt mijn eigen geloofsbeleving. Nadat ik jarenlang studie heb gemaakt van Schriftgedeelten die over de eindtijd gaan, voel ik het als een roeping om mijn inzicht met jou te delen. Ik hoop dat dit boek je uitdaagt om voor het eerst, of opnieuw, de Bijbel te gaan onderzoeken. Gods zegen toegewenst.

Wendeline Durieux

Inhoudsopgave

Voorwoord	7
Hoofdstuk 1	11
Hoofdstuk 2	16
Hoofdstuk 3	19
Hoofdstuk 4	23
Hoofdstuk 5	26
Hoofdstuk 6	30
Hoofdstuk 7	33
Hoofdstuk 8	42
Hoofdstuk 9	59
Hoofdstuk 10	73
Hoofdstuk 11	89
Hoofdstuk 12	105
Hoofdstuk 13	122
Hoofdstuk 14	137

Hoofdstuk 1

Gazastad. Zaterdagmiddag twee uur.

De scholen gaan uit en drommen jongens en meisjes in zwart-witte uniformen met een kleurige rode stropdas zwermen uit over de grauwe straten van de stad. Leven en kleur vullen de donkere straatjes. De zon doet zijn best om de wereld mooier te laten zijn dan hij in werkelijkheid is, maar het blijft een sombere, grijze, vuile, stinkende wijk. Er staan genoeg vuilcontainers maar meestal wordt het vuil door de kleine kinderen weggebracht. En zij kunnen de plastic zakken niet over de rand van de hoge containers gooien. Dus valt het meeste vuil op straat.

En niet te vergeten de berg afvalpapiertjes die de groep scholieren achter zich neer gooit. Ieder kind krijgt minstens één shekel mee naar school om snoep te kopen. Zelfs als er niet genoeg geld voor eten of schoenen is. Die shekel iedere dag is heilig. Anders val je uit de toon. Iedereen doet het.

Zo vult de straat zich met lege chipszakjes, wikkels van chocolade-reepjes en uitgeknepen zakjes limonade.

Ik trek de deur achter me dicht. Aan de overkant van de weg staan twee scholen, een kleuterschool en een lagere school. Daarnaast zijn een paar smoezelige winkeltjes die iedere dag goede zaken doen. En hoewel onze kinderen nog te klein zijn om naar school te gaan, weten ze al heel goed waar je snoepjes kunt kopen.

Ons huis is het bovenste van drie appartementen. We wonen er samen met een Engelse en een Amerikaanse familie. Het ligt aan de rand van de stad, maar grenst aan de dichtbevolkte wijk waar honderden Palestijnse gezinnen als mieren in een grote hoop wonen, werken, leven, slapen en beminnen.

Ik kijk naar omhoog waar mijn vrouw Eline op het balkon staat met onze zoon op haar arm. Daniël van ruim een jaar kan weliswaar nog niet veel praten, maar zwaaien kan hij wel. Naast hen staat onze dochter. Ze staat op haar tenen en kan net over de rand van het balkon heen kijken. Met haar drie jaar voelt ze zich al een hele meid. En ze is ook aardig bij de hand.

‘Dag papa, dag, kusje van Irene, niet vergeten snoepjes voor me mee te brengen...’ klinkt het uit de hoogte.

Ik kijk nog even om. Het ontroert me. Zo veel schoonheid en geluk midden in een wereld van vuil en haat, van armoede en onmacht.

Het is een minuut of tien lopen naar ons hoofdkantoor. Omdat de scholen hier op vrijdag en zondag gesloten zijn hebben wij onze werktijden daarop aangepast. Als ik de deur van de werkplaats open doe word ik hartelijk begroet door de andere medewerkers.

‘Hi Tim, how was your visit this morning?’

Ik pak een kop koffie uit de automaat en ga op de rand van een ledikant zitten. Mijn collega’s zijn druk bezig om materialen weer in orde te maken. We distribueren hulpmiddelen onder de arme Palestijnse bevolking. Rollators, looprekjes, rolstoelen, bedden, weegschalen voor baby’s, po’s en krukken.

Allemaal gedoneerd door Nederlandse en Engelse ziekenhuizen. Afgedankt en na een grondige opknopbeurt weer goed bruikbaar in dit arme land, waar de gezondheidszorg op een laag pitje staat en waar lang niet iedereen een verzekering heeft.

Onze hulp is gratis. Iedere maand hebben we een evaluatiegesprek met degenen, die hulp van ons krijgen. En zo komen we in de huizen. Zo dragen we ons geloof uit. Samen met Nederlandse en Engelse collega’s. En natuurlijk met onze tolk! Want ons Arabisch is ontoereikend.

Vanmorgen was ik bij een gezin dat al heel lang gebruik maakt van onze diensten. De moeder heeft kanker en ligt op een door ons geleverd bed in de eenkamerwoning. De oudste kinderen houden samen met oma de boel zo goed mogelijk draaiende en de vader is meestal op stap, met de andere mannen naar het koffiehuis.

Werk is er niet en geld heel weinig. Maar vanmorgen was de man thuis en hadden we een goed gesprek. Hij weet dat zijn vrouw gaat sterven en dat maakt hem opener om over geloof en eeuwigheid te praten.

Juist omdat we al zo lang trouw en respectvol met elkaar omgaan, is zijn hart zachter geworden. Vanmorgen moest hij huilen en ik mocht met hem bidden om troost. Dat het gebed in de naam van Jezus gaat

accepteert hij. Er zijn niet zo veel mensen in zijn omgeving die een beetje troost voor hem hebben. De meeste mensen hebben genoeg aan zichzelf. O ja, in het koffiehuis hebben ze het hoogste woord. Maar alleen in de ziekenkamer vallen ze stil. De vrouw lag met grote ogen mee te luisteren en ook over haar wang zag ik dikke tranen biggelen. Het leven is hard en uitzichtloos voor haar. Dus vertel ik mijn collega's over het gesprek deze morgen. Ze laten het werk even in de steek en we bidden met elkaar voor dit gezin. Ook dat is een onderdeel van onze bediening. Nu we toch aan het praten zijn komt het gesprek op de spannende politieke situatie. Israël trekt zijn troepen samen aan de grens en niemand weet wanneer de gevechten gaan beginnen.

We weten dat we in een gevaarlijk gebied wonen. De afgelopen jaren zijn we al door heel wat moeilijke situaties heengegaan, maar ergens voelen we dat het deze keer anders is. Het lijkt menens te zijn. Israël heeft genoeg van de constante beschietingen met zelfgemaakte raketten op Sederot en Askelon

Er moet rigoureuus ingegrepen worden.

We bespreken met elkaar dat we op onze post blijven zo lang het nog kan. De mensen zijn afhankelijk van onze hulp en je kunt hen niet zo maar in de steek laten. We hebben in de afgelopen vijf jaar een netwerk van contacten opgebouwd. Daar dragen we verantwoording voor.

En opnieuw buigen we onze hoofden in gebed. Nu voor onszelf en voor onze gezinnen. Bescherming en vrede!

Vanuit die rust werken we verder.

Er is net een lading nieuw materiaal aangekomen dat nagekeken en gerepareerd moet worden. We hebben nog genoeg te doen. Een aantal collega's gaat op tijd naar huis, maar samen met twee anderen ruimen we de werkplaats op en maken het werkschema klaar voor maandagmorgen. Het is al donker als we onze jassen pakken en klaar staan om de deur te sluiten en de koele avondlucht in te stappen.

Plotseling horen we sirenes loeien over de stad. En bijna tegelijkertijd scheren Israëlische vliegtuigen laag over ons dak. Een paar seconden later komt de klap. De eerste bommen vallen op de stad. Verontrust rennen we naar buiten, onze eigen veiligheid vergetend.

In de verte zien we rook en vlammen. De angst grijpt me naar de keel. De rookwolken komen uit de richting van mijn wijk. Ook de andere collega's zien het. Snel sluiten we de werkplaats af en rennen door de binnenstad naar de rand van de stad.

Sommige gebouwen zijn geraakt, maar het doelwit waren de scholen aan de overkant van ons huis. Beide scholen zijn totaal verwoest. In een ondeelbaar ogenblik heb ik gezien dat onze huizen niet geraakt zijn. Er welt een diepe dankbaarheid op in mijn hart. *Dank U Heer voor Uw bescherming.*

Tegelijkertijd voel ik zorg en medelijden met de gezinnen in de grote gebouwen die wel geraakt zijn. Gelukkig waren de scholen leeg. De Israëliërs moeten gedacht hebben dat Hamas vanuit die scholen opereerde.

We lopen verder, nu wat langzamer. Ambulances zijn al ter plekke en toegesnelde mannen zoeken naar gewonden en overlevenden in het puin.

Ik kijk naar hen en opeens staat mijn hart stil van schrik. Ze tillen een blonde vrouw op om haar in een ambulance te leggen. *Eline*, giert het door mij heen. Ik geef een schreeuw van pijn en angst en ren op hen toe. *Eline... de kinderen...*

Het lichaampje van Daniël ligt nog geknikt op het asfalt. Het rode schoentje van Irene steekt onder een grote hoop puin uit.

Ik val op mijn knieën en begin met mijn handen de berg stenen te verwijderen. De collega's helpen in stilte. Verbeten graaf ik tot ik het lichaam van mijn dochter in mijn armen heb. Haar dode ogen zijn nog open. Er ligt een glimlach op haar gezicht. Ze was vast op weg met mama om groenten te kopen bij het winkeltje naast de school. En dan krijgt ze altijd een snoepje!

Ik leg haar lichaampje naast dat van haar broertje en ren naar de ambulance, niet wetend wat ik tegen Eline moet zeggen.

Ik ruk de deur van de ambulance open en deins achteruit. Er ligt een laken over het gezicht van Eline.

Verdoofd zak ik in elkaar. Ik kan niet meer. Dit is te veel om te verwerken.

Schreeuwend kniel ik naast de kinderen, afgesloten van de rest van

de wereld. Ik neem Daniël in mijn armen, houd hem omhoog naar de hemel in een wanhopig protest. Daarna val ik in een genadige leegte, ik verlies het bewustzijn.